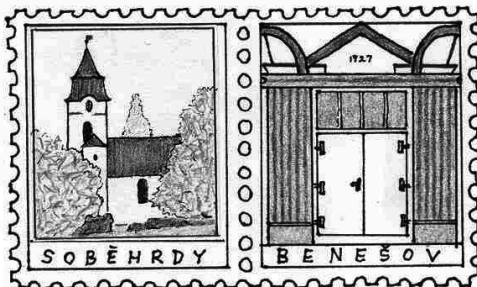

ČÍSLO 67 (2/2011)

ČERVEN 2011

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Slovo o létě

Tak už je skoro za dveřmi. Letní horka už nás doprovázejí delší dobu a děti počítají posledních pár dní do začátku prázdnin. A my dospělí na ně hledíme s pochopením, také nám už se v hlavě objevují myšlenky na blížící se dovolenou - jaká bude? Vydaří se tak, jak bychom si přáli? Snad. Doufáme, že se nám podaří vypustit z hlavy myšlenky, které nás leckdy pronásledují i v noci a nedají spát, zapomeneme na vše špatné a společně se svými blízkými si s radostí vychutnáme to, nač celý rok nebyl čas a co jsme přitom tolik postrádali. Možná bychom letos mohli během těch volných, odpočinkových dní udělat něco, na co tak často zapomínáme: vychutnat si vědomě každý okamžik, uvědomit si plně blízkost těch, kteří jsou s námi stále. Vidět krásu kolem sebe. Vnímat svět všemi smysly. Děkovat za každý nový den. A pak to všechno uchovat ve svém srdci a při každém setkání něco z toho, co nás tolik obohatilo, poslat dál. Aby ti, které budeme na svých cestách potkávat, poznali, že z nás vyzařuje něco, co jsme si sami nemohli dát

Helena Ratajová

KÁZÁNÍ

Kázání Dalibora Antalíka na text Iz 53,10-12, které zaznělo ve farním sboru Benešov na Hod Boží velikonoční, dne 24. dubna 2011, jako poslední z řady homilií na tzv. Druhého Izajáše.

Při velkopátečních bohoslužbách jsme ve světle Ježíšova kříže

promýšleli starozákonní zvěst o spravedlivém trpícím služebníkovi Hospodinově (Iz 52,13-53,9). O postavě, která zástupně a symbolicky nese viny celého lidu. Podobně jako obětní beránek. Sám nevinný, bez vady a kazu, má na sobě naloženu lidskou bídu. A nese ji až do konce – až do okamžiku, kdy má být „vytá ze země živých“ (Iz 53,8), „kdy mu je určen hrob (spolu) se svévolníky“ (Iz 53,9).

Dnes přečtený oddíl na onen velkopáteční bezprostředně navazuje. Jeho obrazivost pak rozvíjí ještě víc. Zazněla tu slova, jak je Hospodinův služebník zkrúšen nemocí (Iz 53,10a-b). Slyšeli jsme verše, ve kterých prorok jeho úděl přirovnává k údělu těch, kdo jsou trestáni za svou ničemnost a nevěrnost (v. 12c-d). Výroky o tom, který se podobá odsouzení na smrt (v. 10c). Kdo je určen k porážce – podobně jako obětní zvíře.

Zároveň se zde metafora pokorného obětního beránka snoubí s metaforou jinou, povýtce odlišnou. Na první pohled by se dokonce mohlo zdát, jakoby tím novým příměrem byl ten předchozí téměř zastíněn.

V dnešním oddílu jde o barvitý obraz přejatý z vojenství a válečnictví. Veterán se vrací po válce domů. Po létech prožitých na frontě, po létech stresu, nočních můr a nedospánku, po létech chození na latrínu se vrací. Domů k rodině, domů k ženě, domů k dětem. „Spatří potomstvo (svě)“ a „dlouho bude živ“ (v. 10d-e). Veterán je doma – už skončily strážně, už skončila bolest. Je „zbaven trápení“, tak to upřesňuje Druhý Izajáš (v. 11a). Pominuly útrapy a jeho oči budou zase vidět (v. 11b). Vidět normální denní světlo. Už mu do nich nepolezou mračna prachu a kouře. Prachu nad bitevní vřavou. Prachu, co zvedají nohy pěšáků a kopyta koní a kola válečných vozů. Jeho oči už nebude štípat kouř z vypálených měst a vesnic. Nic z toho už nemá před očima. Jeho oči zase normálně vidí. Jeho ústa se po létech zase normálně nasytí (tamt.). Po létech, kdy fasoval do ešusu jen šlichtu z polní kuchyně. Zase bude hodovat spolu se svými nejbližšími. Po létech hubených přijdou léta tučná.

Druhý Izajáš neváhá ten svůj obraz převzatý z vojenství rozvinout ještě dál. Ten jeho válečný vysloužilce se totiž vrací domů z války vyhrané. Přestože byl předtím v tolika různých bitvách poražen. Přestože tolikrát ležel na lopatkách. Teď se vrací domů jako vítěz. A jako vítěz si domů dokonce odnáší svůj díl z kořisti ... Coby správný izraelský bojovník přitom dobře ví, že výhra nad

nepřítelem, stejně jako podíl na kořisti, jsou darem od samotného Hospodina. Proto právě Bohu Izraele klade prorok do úst slova: „Jemu *dávám* podíl mezi mnohými, / takže s četnými dělí kořist (svou)“ (v. 12ab). Daruji ho jemu, svému služebníku.

Po prohře se počítají ztráty, po vítězství zisky. A v tomhle případě nejde jen o prospěch osobní. Díky vítězství jednoho jsou obdarováni mnozí (tamt.). Užitek je pro celé společenství, pro celou pospolitost. Radost z vítězství tu tak je i pro toho nejposlednějšího z lidu Božího, i pro štáckrypla s modrou knížkou, i pro mě, i pro nás. Všechny ty strážně a útrapy jednoho vojáka na frontě tedy mají dosah mnohem větší, než by si kdo předtím byl s to představit. Ten Boží veterán totiž bojoval za ostatní, za všechny doma. Svůj spravedlivý zápas svedl dokonce i za všechny nespravedlivě.

Právě svým nasazením pro věc „vzal na sebe nepravosti jejich“ (v. 11d). Tím, že šel s kůží na trh. Tím, že riskoval vlastní krk. Hebrejský text to mluvou své doby vyjadřuje doslova: „Tím, že vstříc smrti obnažil svůj život“ (v. 12c). Jako odsouzenec před popravou. Jako ten beránek, co je veden na porážku za hříchy všech (v. 10c; 12d). Všech těch doma, těch nemohoucích a boje neschopných, i těch nestatečných, těch, kterým spadlo srdce do kalhot.

Tak tedy vypadá ten druhý deuteriozajášovský obraz spravedlivého trpícího Služebníka Hospodinova. Je to obraz veterána, který si prožil své. Veterána, který prošel tím, o čem se nikomu, kdo na frontě nebyl, nezdálo ani v tom nejběsečnějším snu. Veterána, který prošel peklem. Veterána, který se vrací zpátky domů ke svým blízkým. Příklad vpravdě podmanivý. Scéna jak vystřižená z filmu.

Její význam bude ovšem o to zřetelnější, uvědomíme-li si to předchozí Deteriozajášovo přirovnání spravedlivého trpícího Služebníka Hospodinova ke zvířeti – ke zvířeti vedenému na porážku. Právě v propojení obou obrazů do jednoho celku se totiž rýsuje pointa. Ten statečný boj nebyl veden konvenčními zbraněmi své doby. Jedinou použitou municí zde byly mlčenlivá pokora a odvážná poslušnost, která neuhne ani před obětí nejvyšší – před sebeobětí. Čtenáři Písem svatých Starého i Nového zákona může v tuto chvíli vytanout na mysli povětná pasáž z apoštola Pavla: „Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry ...

Přijměte také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je Slovo Boží“ (Ef 5,13-17). Pouze k takovým „zbraním“ se totiž přiznává Ten, který je dárce toho jediného skutečného vítězství. Přiznal se k nim v příběhu lidu Božího v babylónském zajetí. Přiznal se k nim v příběhu svého Syna. Přiznává se k nim i v osobním životě jednoho každého z nás.

Už novozákonní a všechna pozdější křesťanská tradice rozuměla dnešnímu textu z Druhého Izajáše a celému jeho podání o spravedlivém trpícím služebníkovi Hospodinově jako zvěsti, která nese vpravdě Kristovské rysy. Právem. Vždyť ve zvěsti o smrti a vzkříšení mistra z Nazaretu znějí tytéž tóny, tytéž důrazy. Pro život podstatnou a nosnou není ani vojenská, ani policejní převaha, ani člověková *Wille zur Macht*, „vůle k moci“, ani cynická otrlost bojovníků z válek – byť i žabomyších – po celé země tváří. Tím důležitým v Božích očích je naopak to bezbranné – to zbraněmi nezajištěné – pokorné a sebeobětující se. To, co už tolikrát leželo na lopatkách. To, co si prošlo peklem za nás všechny. Právě tomu Hospodin dává své vítězství. Právě to Bůh o velikonoční neděli křísí k věčnému životu. Právě to se vrací k nám, jako ke své rodině, jako ke své církvi, „zpátky domů“. Právě to nás zve ke stolu, abychom hostinou společně oslavili jeho návrat. Právě to nás zcela nezaslouženě, z pouhé milosti, obdarovává tak, abychom se z jím dobyté kořisti mohli těšit i my.

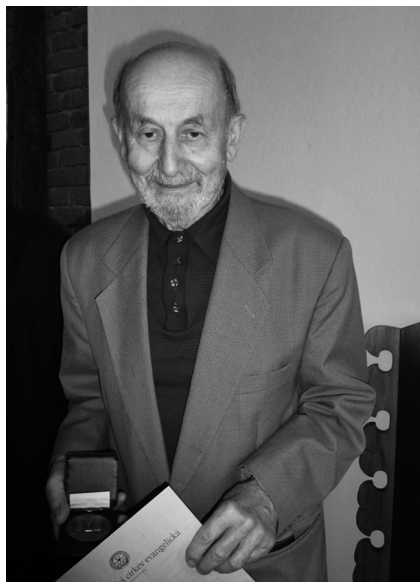
Amen.

Dalibor Antalík

➤ **Medaile vděčnosti**

V neděli 8. května se při bohoslužbách v benešovské modlitebně konala krátká slavnost. Náměstek synodního kurátora Ing. Pavel Stolař předal dlouholetému presbyterovi benešovského sboru Františku Štuncovi medaili vděčnosti. Co její udělení znamená i neznamená a proč benešovské staršovstvo navrhlo jmenovaného, pověděl v následujícím oslovení:

Československá církev evangelická je nesena na své cestě tímto světem Božím požehnáním, Božími zaslíbeními a živou vírou svých členů. Viditelným znakem Božího vedení je práce mnohých bratrů a sester, kazatelů a laiků, kteří slouží svým sborům, své církvi a zcela konkrétně a v konkrétních případech svým bratrům a sestrám.

Česko-bratrská církev evangelická, jako viditelná část církve Kristovy, si je vědoma této skutečnosti a vnímá obětavou službu svých členů a je za ni vděčná. Pro vyjádření viditelné vděčnosti byla zřízena Medaile vděčnosti, kterou uděluje Synodní rada ČCE sestrám a bratrům na návrhy staršovstev a seniorátních výborů. Nejedná se o vyznamenání za zásluhy, kterým by se bylo možné honosit či snad dokonce chlubit, ale je hmotným a viditelným výrazem a znamením naší vděčnosti Pánu Bohu za obětavou službu, kterou jsme směli přijímat.

Na návrh staršovstva benešovského sboru rozhodla SR ČCE o udělení medaile vděčnosti bratru Františku Šturmovi.

Pro naši vlastní inspiraci by bylo dobré si připomenout, že bratr František je pravidelně, věrně, pečlivě a trpělivě po dlouhá léta pravidelným účastníkem služeb Božích v benešovském sboru, zajišťuje služby při bohoslužbách od doby, kdy došlo k rozdělení benešovského sboru, vykonával dlouhá léta práci pokladníka, pomáhal s rekonstrukcí kartotéky, dokázal bez předsudků přijímat členy sboru s výrazně odlišným typem zbožnosti, s laskavostí nejen sobě vlastní, ale především křesťanskou trpělivostí připomínal "aktivním aktivistům" ty členy sboru, kteří jsou na okraji. Svou obeznámeností se zvěstí Pisma a jeho "evangelickým" nasměrováním dokázal dávat orientaci ostatním presbyterům při diskusích o směřování sboru, svojí osobností je výrazným představitelem benešovského sboru.

Svou službu, odpovědnost a aktivitu nevěnoval jen sboru ČCE, ale projevoval ji i ve městě, kde pracoval v zastupitelstvu, v Klubu důchodců a v dalších činnostech. A v poslední době dokázal rozpoznat a upozorňovat na to, že bude potřeba předat jeho práci následovníkům. I v tom je možné spatřit výrazný a charakteristický rys služby bratra Šturce.

Vděčné je za něj staršovstvo i celý sbor, včetně lidí z diaspory, kteří nejsou v centru dění sboru, a celá ČCE.

Pavel Stolař

➤ Benedice 2011 - návštěva v Czechowicích - Dziedicích

Také letos čekalo náš sbor setkání s naším spřáteleným polským sborem, tentokrát v Polsku. Byli jsme pozváni na Svatodušní svátky, kterým je v silně věřícím Polsku přikládán snad větší význam než u nás. Na cestu jsme se vydali v pátek 10. června. Vyjížděli jsme všichni kolem jedné hodiny. Jeli jsme třemi auty, a přestože byla první společná zastávka až za Brnem na Rohlence, neztráceli jsme o sobě na cestě přehled. K polské faře jsme dorazili asi v půl sedmé a po krátkém přivítání jsme se rozdělili a každý jel do své hostitelské rodiny na večeři.

Na sobotu byl tentokrát domluvený pro všechny společný program. Jen zábava pro malé děti se trochu lišila. Naši polští přátelé naplánovali prohlídku nedalekého pivovaru. Muzeum v pivovaru bylo vytvořeno zajímavě a neobvykle. Už samotný slogan na letáčku *Muzeum, w którym zasmakujesz* mluvil za všechno. Český překlad totiž znamená „Muzeum, které si užiješ.“ Česká část výpravy si sice slovo „zasmakujesz“ přeložila jako „zachutnání“ a čekala ochutnávku piva, ale i správný překlad slova jsme museli později uznat za skutečně oprávněný. Po krátkém odpočinku ve zdejší pivnici a prohlídce muzea, se pokračovalo na oběd - až do hor. Před společným večerem na farské zahradě, pozvali Stoklasovi celou naši skupinku na malou horskou chatičku. Tady, v tichu zahrady, jsme u kávy začali rozhovory, na které se nám večer na faře pěkně navazovalo.

Hlavním úkolem k ohni, na sobotní večer bylo společné zvládnutí písničky na nedělní bohoslužby. I když se naše písnička *Prośba* zdála ze začátku Polákům těžká, nakonec se ji úspěšně naučili. A přestože se nácvik písničky všem líbil, až zpívání písniček, co k ohni prostě patří, rozproudily skutečnou zábavu. Na večer pro nás také byla přichystána spousta dobrého jídla a pití. Tyto společné večery, ať u nás nebo v Polsku, jsou veselé, uvolněné a s přátelskou atmosférou. A i přes drobnou jazykovou bariéru si dokážeme vždy pěkně popovídat a společně se zasmát.

Nedělní bohoslužbu vedl Tomáš Trusina v češtině. Poláci dostali kázání v polštině předtištěné. Ke svatodušním svátkům patří Večeře Páně, a tak jsme měli možnost poznat rozdíly mezi naší a jejich církví. Po bohoslužbách a obědě v rodinách jsme se sešli opět na faře. Před odjezdem už zbývalo jen rozloučení a příslib, že se budeme snažit brzy znovu setkat. Doufám, že příští rok budeme moci přivítat přátele z Polska u nás.

Iva Kašparová

➤ Z vlašimské Diakonie

Zájem o služby střediska Diakonie ČCE ve Vlašimi je poměrně velký. V roce 2010 využilo služeb azylového domu pro matky s dětmi 35 matek a 56 dětí, v letošním roce do konce května 21 matek a 33 dětí. Obloženost azylového domu v roce 2010 byla 95,8%. V domě na půl cesty bydlel v roce 2011 jeden klient. V letošním roce do 31.5. zatím 2 klienti.

Kromě sociálních služeb poskytovaných ve středisku podle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, se hodně zaměřujeme na práci s dětmi. Skrze spokojené děti se snažíme příznivě a motivačně působit i na maminky. Pravidelně pro děti připravujeme volnočasové aktivity, každý týden se děti setkávají při biblické hodině s panem farářem Trusinou. Zásluhou benešovského sboru jsou děti integrovány do skupiny dětí žijících v dobře fungujících rodinách. Společně jezdí na víkendové akce, letní tábor, společně nacvičují vánoční hru.

V roce 2011 jsme obdrželi dotaci Ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV) ve výši 860 000 Kč, což je polovina loni přiznané dotace. Tímto rozhodnutím se středisko dostalo do velmi vážné finanční situace. Nabízelo se dvoji řešení. Snížit mzdové náklady, propustit část zaměstnanců a ponechat středisko během noci bez služby. Druhá možnost změnit personální obsazení střediska (nikoho nepropouštět) a snížit zaměstnancům mzdy. Rozhodli jsme se pro druhou možnost. V rámci tohoto opatření se nám podařilo zřídit tři veřejně prospěšná místa financovaná úřadem práce. Pomoc přislíbilo i ústředí Diakonie, které v současné době jedná na MPSV o navýšení letošní dotace.

V polovině dubna byla vypsána soutěž o získání Individuální zakázky. Žádost jsme podali a v současné době čekáme na výsledek řízení. Pokud by se nám tuto zakázku podařilo získat, bylo by téměř na další tři roky zajištěno financování nejnutnějších nákladů střediska. Zaměstnancům bychom mohli vrátit mzdy na původní, nijak závratné výši a podobně.

Z Evropských fondů bychom rádi v roce 2011 získali prostředky na zřízení terénní služby, která by pracovala s klientkami azylového domu po ukončení pobytové služby a zároveň preventivně v ohrožených rodinách. Výhledově bychom chtěli služby střediska rozšířit o jednu ze služeb sociální péče.

V dubnu byly spuštěny webové stránky – www.vlasim.diakonie.cz

Jako každý rok proběhne 18.9.2011 ve středisku **Den otevřených dveří**, na který srdečně zveme všechny naše příznivce. Na programu bude koncert Štěpána Kojana, vystoupení skupiny historického šermu *Páni ze zvěřince*, soutěže dětí, keramické dílny. Další program bude ještě upřesněn.

Za správní radu střediska Petra Povolná, ředitelka

➤ **Ať se rozhodnou samy?**

Svoboda, kterou už víc než dvacet let prožíváme, se promítla i do výchovy dětí. Rodiče se učí (a někteří docela rychle naučili) dávat dětem daleko větší prostor pro jejich názory, postoje, volbu životního zaměření. My starší, kteří pamatujeme, jak společnost diktovala, můžeme být vždy znova vděční za dobrodiní společenské svobody. Nikdo nemá právo nikomu diktovat, co může a co nesmí mít člověk za vzdělání, za práci, co má a co nemá považovat za jediné správné životní postoje, čemu věřit, jaké vyznávat hodnoty. Ve vztahu k dětem, které jsou snadno ovlivnitelné, vystavené vnějším vlivům víc než dospělí, je tato vděčnost na místě ještě víc. Vždyť jako rodiče tu máme obrovské pole působnosti – a v zásadě je pouze na nás, k čemu své děti povedeme.

Někdy to ovšem, právě ve výchově, vypadá, jako bychom svobodu zaměňovali za pouhou libovůli nebo rovnou příležitost k nezodpovědnosti. Když se bavíme o tom, k čemu děti vést – zejména pokud jde o víru, ozývá se nejednou jako samozřejmě sdílený argument „ať se děti rozhodnou samy“. Chtěl bych zdánlivou samozřejmost tohoto argumentu nám rodičům trochu zpochybnit – nejen jako farář, ale možná ještě víc jako rodič.

Především máme vědět, čím víc ponecháváme děti napospas jim samým (dnešním slovníkem „dáváme jim svobodu“), tím víc je vystavujeme napospas vnějším vlivům, nad jejichž působením na naše děti pak ztrácíme kontrolu. My to vlastně víme, a proto např. neponecháváme na dětské volbě, zda chodit do školy, leckdy jim vybíráme vzdělání. Dokážeme trvat na tom, aby řádně trénovaly sport, jemuž se věnují (a respektujeme, kolik to vezme času!). Bereme je s sebou na dovolenou, uvádíme do okruhu svých přátel, stavíme jim před oči vzory, jichž si sami považujeme... Oproti této důslednosti, kterou dokážeme projevit i ve věcech poměrně okrajových,aráží, když se při uvádění do života víry čím dál častěji ozývá „nesmíme je nutit, ať se rozhodnou samy.“

Víra ovšem není věc volby tak, jako když si děti vybírají zájmové kroužky. Spíš jde o předávání hodnot, o předání základního životního nasměrování. Jistě, přinutit k ní nemůžeme. Dnes nám nepomohou ani společenské konvence, které např. v protestantských zemích velely téměř povinně ke confirmaci. O to víc záleží na nás, rodičích. Děti by o nás, jakožto křesťanech měly minimálně vědět, že nám na životě víry záleží, včetně toho, co k němu viditelně patří: že si uděláme čas na společenství sboru, že nám záleží, abychom si přivlastnili biblické poselství. Měly by upozorovat každodenní postoje z víry plynoucí. Rozhodně nejde o to se přetvařovat, dělat ze sebe svatouška. Ale i přiznáním chyb – a ještě víc důvěrou v odpuštění, můžeme dosvědčit, co pro nás víra znamená.

Děti jsou totiž jako houba. Nasají, co pozorují kolem sebe, daleko víc, než je na první pohled patrné. Čím víc jim dáváme svobody, tím víc je vystavujeme napospas rizikům, jež přináší okolí. Nemá cenu tomu čelit úzkostlivým ochraňováním, vytvářením jakéhosi domácího skleníku, kam nepustíme žádné „škodliviny“ z vnějšku. Můžeme nechat děti zakoušet dobrodiní i rizika svobody – s tím, že na rodičích jim bude jasně patrné, co je důležité – k čemu svoboda vlastně je – a v čem spočívá životní zodpovědnost. A tak nemáme a vlastně ani nemůžeme děti nutit (či manipulovat) k vyznání víry, ale můžeme, ba máme jim dát jasně najevo, že nám – přinejmenším na uvedení do života víry – záleží. A nebojme se přitom jít proti proudu. Dokážou-li rodiče zaujmout a držet postoj ve společnosti menšinový, ocení to děti v dospělosti daleko víc, než všelijakou starostlivou výbavu a umetání cestiček.

Vždycky znova při hovorech o vedení dětí ve víře připomínám sobě i druhým jeden opakující se biblický motiv. Ve starozákonních vyprávěních se jak refrén objevuje „katechetická fráze“: „Až se tě tvé dítě zeptá, co to jsou (Hospodinova nařízení, památky na cestu vysvobození atd...), odpovíš“... Ale aby se dítě vůbec zeptalo, musí si všimnout: moje rodiče jsou v něčem jiní. Orientují se podle jiných zvyklostí. Jinam chodí v neděli, jinak slaví svátky, dělají si čas na jiné věci. Z čeho ta jejich jinakost pramení? A tam, kde jako rodiče (či sbor, církev) vyvoláváme takovéto zvědavé otázky, tam se to potom odpovídá... Neboť odpovídáme těm, kdo o nás vytušili: mají nám co předat.

Nejznámější instrukce „až se tě tvé dítě zeptá“ se objevuje v pasáži o ustanovení Hodu beránka, tedy při slavnosti vysvobození z otroctví. Desetileté dítě se - dodnes - zeptá „A proč jsme se sešli?“

a otec odpovídá „Byli jsme otroci, ale Hospodin nás vysvobodil. A tenhle jeho příběh je důležitý pro nás i pro tebe.“ Tak se žije a předává dar pravé svobody. Ne s lhostejností, ale se zápallem pro Dárce vysvobození. Nemusíme a nemáme předávat víru především jako soubor příkazů a povinností. Ale rozhodně ji máme vědomě a odpovědně předvádět a předávat jako odkaz na dar vysvobození a naděje. Především svým dětem.

Tomáš Trusina

➤ Hebe Kohlbrugge

nizozemská protestantka, je autorkou knihy pamětí **Dvakrát dvě je pět** (s podtitulem „Můj nevypočitatelný život od roku 1914“). Tuto knížku vydalo nakladatelství Eman a na cestu ke čtenářům ji autorka osobně vyprovodila v pátek 20. května na slavnostním uvedení v Praze. Přítomen byl také velvyslanec Nizozemského království v ČR pan Henneman.

Než začnu cokoliv rozebírat, musím se vypsát ze základního pocitu ze setkání – Hebe Kohlbrugge je úžasná žena!

Drobná, devadesátisedmiletá, usměvavá křesťanka okouzila svou bezprostředností a svým elánem všechny, kdož zaplnili velkou posluchárnu Evangelické fakulty Univerzity Karlovy. I mně se stala okamžitě osobou velmi blízkou až důvěrnou, a tak přijměte s pochopením, že ji dále budu nazývat pouze křestním jménem.

Než se dostala Hebe ke slovu, vystoupili lidé, kteří se na vydání knížky a na akci podíleli:

- Ladislav Hejdánek, emeritní profesor UK, dlouholetý spolupracovník a přítel Hebe, autor předmluvy
- Monika Žárská, překladatelka knihy
- Tomáš Tusina, nakladatel knihy
- Martin Prudký, prorektor UK a organizátor akce

Následovala četba úryvků z knížky a potom nám Hebe vyprávěla některé zážitky ze svého života – o čtyřech českých spoluvězeňcích v koncentračním táboře a proměnách vzájemného vztahu

v dalších letech, o několika okamžicích ze života v okupovaném Holandsku, o své snaze pomoci českobratrské církvi, studentům i přátelům v poúnorovém Československu. Vyprávěla dlouze, poutavě a bez zaškokbrtnutí (v německém jazyce :-).

P.S. V samotné knížce jsem zatím jen zalistovala, ale rozhodně se těším na její přečtení. Je rozdělena do několika základních kapitol s mnoha podkapitolami. Hebe píše o své činnosti a kontaktech v Německu, Československu, Sedmihradsku, Maďarsku, Polsku, Jugoslávii i Egyptu, Íránu, Rusku či Estonsku. Vyprávění je doplněno dobovými fotografiemi.

Podrobnější informace k setkání naleznete na těchto stránkách:

<http://kacmac.blog.cz/1105/hebe-kohlbrugge>

<http://www.cuni.cz/IFORUM-11039.html>

<http://www.e-cirkev.cz/clanek/1639-Hebe-Kohlbrugge-na-Evangelicke-teologicke-fakulte-UK/index.htm>

Podrobnější informace ke knížce, kterou vřele doporučuji koupit, najdete tady:

<http://eman.evangelnet.cz/hebe-kohlbrugge-dvakrat-dve-je-pet>

Mirka Nulíčková

JARO 2011 V SOBĚHRDECH

- Letošní jaro nás v kostele provází obrazy Ireny Křivánkové. Několik slov z vernisáže: „Jsem moc rád, že autorka do našeho kostela vybrala cyklus motýlů. Motýli jsou svou prchavou krásou a křehkostí jasným vyjádřením křehkosti našeho života. Že nechala na chvíli své motýly vznášet se v tomto prostoru pod zvláštními nápisy, které podtrhují křehkost života i křehkost evangelia.
- Křehkost toho, oč křesťanům čtoucí biblí jde. A tak tu jsme opět svědky konfrontace světa mimo kostelní zdi se světem uvnitř kostelní zdi. Nedávno zemřelá historička umění Věra Jirousová vyzdvihla u Ireny Křivánkové právě tuto schopnost jejich obrazů. Poukázat na zdánlivě samozřejmé

věci kolem nás. Říká: *svým osobitým intuitivním pohledem na věci kolem sebe zaznamenává to, co se děje - jen tak - ze dne na den, nejspíš proto obrazy Ireny Křivánkové ukazují tu nepojmenovanou a přehlíženou tvářnost současného dění.*“

- Po letních prázdninách bychom rádi vystavili v našem kostele fotografie evangelického autora Michala Dusa.
- V Soběhrdech se konala dvakrát víkendová akce, která byla otevřena také dětem a mládeži z našeho sboru. Jednak víkendovka pro děti vedená Tomášem Trusinou a potom víkendovka pro děti vedená Pavlem Klineckým.
- Při bohoslužbách jsme mohli vyslechnout také kázání benešovského vikáře Dalibora Antalíka, Pavla Klineckého, Pavly Jandečkové.
- V březnu se konalo výroční sborové shromáždění, na němž byl mj. na dalších pět let zvolen stávající farář Petr Turecký.
- Byli jsme také pozváni na ekumenické bohoslužby konané společně s husitskou a katolickou církví na podporu čerčanského hospicu 15. května.
- I na jaře pokračovalo setkávání třicátníků na husitské faře v Čerčanech. Program připravují účastníci spolu s faráři. Vzájemně představujeme, co je pro každého z nás v životě důležité a jak se to promítá do života víry. Faráři zajišťují biblický úvod. Zázemí i občerstvení je na husitském faráři Petru Wagnerovi. V červnu jsme se sešli ke společnému grilování.
- Mládež měla příležitost k setkání (krom pravidelných setkání na husitské faře v Čerčanech) na seniorátních dnech mládeže – letos na jaře konaných v Poděbradech. Na programu se bratr Turecký také podílel.
- Pro mládež jsme také společně s pražským SOMem a husitským farářem Petrem Wagnerem připravili hudební festival Churchtek, který nebyl letos ukončen policií.
- Konfirmandi se setkávají k pravidelným přípravám o sobotách – jednou až dvakrát měsíčně na faře. Někdy proběhne cvičení v rodinách v Mezihoří. Situace bydliště a s tím spoje-

ného dojíždění je pro pravidelnější setkávání velmi složitá.

- I letos na jaře pokračují biblické hodiny v čerčanském hospici. Zejm. kurátor našeho sboru Jan Rataj dále velice obětavě pracuje pro hospic. Viz jeho zpráva o situaci v hospici.
- Náš sbor dále podporuje zručský sbor, farář Petr Turecký tam káže jednou měsíčně. Vypomáhá mu br. Vachoušek, který doprovází na klavír. Zruč oslaví první červencovou neděli 75 let výročí založení kostela. I při této akci bychom rádi zručské podpořili a navštívili je.
- Letošní jaro je na faře také ve znamení výměny kotle. Nový peletkový kotel je v této době již nainstalován. Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se na této akci obětavě podíleli – ať finanční pomocí nebo fyzickou.
- V dubnu jsme se sešli se seniory u Fanyňky Bezouškové, abychom jí popřáli k narozeninám a potěšili se vzpomínáním i společnými modlitbami. Další narozeniny jsme oslavili společně na faře. Popřáli jsme Boží požehnání i mnoho radosti a síly do dalších dní sestrám Líba Podroužkové a Vlastě Matouškové.

➤ **HOSPIC DOBRÉHO PASTÝŘE V ČERČANECH**

V Občanském sdružení TŘI, které provozuje hospic, došlo 11. dubna 2011 ke změně vedení. Nová správní rada byla zvolena ve složení: Rudolf Reitz (předseda), Jan Rataj (místopředseda), Martin Čeljuska, Alice Tajerová a Petr Wagner. Do dozorčí rady byli zvoleni Karel Kalvoda (předseda), Renata Koževníková a Tomáš Trusina. Nová správní rada poté odvolala ředitelku MUDr. Terezu Dvořákovou a pověřila řízením Ing. Alici Tajerovou.

Cílem nového vedení je zejména stabilizovat personální situaci a nastavit udržitelné ekonomické ukazatele. V nejbližší době bude založena obecně prospěšná společnost, která převezme veškeré zdravotní a sociální služby s hospicem spojené. Na místo ředitele bude vypsáno výběrové řízení. Stavba komunitního domu bude od hospice ekonomicky oddělena.

Členem občanského sdružení je i náš sbor a farář Petr Turecký v hospici vykonává duchovenskou službu.

Občanské sdružení TŘI pořádá i kulturní a ekumenické akce, pozvánky najdete na webových stránkách www.centrum-cercany.cz. Svou účastí můžete sdružení podpořit. Každé třetí úterý v měsíci od 19 hodin se v hospici koná biblická hodina vedená Petrem Tureckým.

Jan Rataj

➤ **Kopie Husova pomníku**

Dvacátého května k nám přijeli sochař Oldřich Hejtmánek a historik architektury Patrik Líbal se svým otcem Ing. Arch. Martinem Líbalem, aby vytvořili přesnou kopii Husova pomníku. Již minulý rok mě upozornil restaurátor a malíř Michal Tomek (který u nás vystavoval cyklus obrazů s názvem Žebříky), že u nich v Senohrabech byl také pomník Husa (od stejného autora, sochaře Vladimíra J. Astla, †1960, žák S. Suchardy, L. Šalouna a J. V. Myslbeka) – pouze ve větší velikosti. Loni byla deska ukradena. S největší pravděpodobností byla odvezena do sběrný a takto

hanebně zpeněžena. Bohužel tento osud potkává mnoho podobných pomníků a soch. Sochař Oldřich Hejtmánek je znám obnovou lidického pomníku sochařky Marie Uchytlové, který byl také otřesným způsobem zničen, jedna ze soch děvčátka byla rozřezána na několik dílů a opět skončila ve sběrně.

Sochař Hejtmánek a otec se synem Líbalové se rozhodli, že desku opraví. Napsali nám: *V Senohrabech stojí při cestě k řece Sázavě kámen, na kterém byla osazena pamětní deska k připomenutí 500 let výročí upálení Mistra Jana Husa. Bohužel byla koncem minulého roku odcizena (viz s. 8. našeho periodika Senohrabská hláska).*

http://www.senohraby.cz/hlaska/sen%20hlaska%202011_1-2.pdf
Rádi bychom tento vandalský a barbarský čin alespoň částečně napravili a hodláme vytvořit a osadit na kámen kopii desky. Jelikož před Vaším sborem je osazena totožná deska, obracíme se na Vás s žádostí, zda by nebylo možné vyrobit kopii dle Vaší desky. Desku bychom samozřejmě nemuseli ani sejmut, poškození je vyloučené, kopii by provedl restaurátor s patřičnou licencí, kterou může doložit. Žádost architektů Líbalových mi připadala jako dar z nebe, protože jsme sami nemuseli iniciovat vytvoření kopie pomníku.

Co s kopií? Kopie bude vytvořena ze speciální hmoty (fosfor-bronz), která je k nerozeznání od původního materiálu. Dokonce natolik, že je obvyklé přidat k takové kopii destičku s nápisem, že se jedná o kopii, protože takto provedená kopie opět láká zloděje. Původní desku osadíme do kostela.

V souvislosti s opětovným osazením Husova pomníku v Senohrabech jsme zváni na slavnostní odhalení pomníku 6.7. v 15 hod. v Senohrabech.

Petr Turecký

Zveme na ekumenické bohoslužby k připomínce

PAMÁTKY MISTRA JANA HUSA

v neděli 3. července ve 14,00

v Týnci nad Sázavou, v Rotundě, Nádvoří Hodějovského 535

O vedení bohoslužeb se tak jako každý rok podělí kazatelé ČSCH ČCE. Kázáním poslouží vikář Dalibor, bohoslužbu a vysluhování Večeře Páně povede farář ČSCH Jiří Chvála.

➤ **Vikendové setkání dětí v Soběhrdech
(29. dubna – 1. května 2011)**

Na přelomu měsíců dubna a května se podařilo uspořádat jarní vikendové setkání dětí z farních sborů v Benešově a Sedlci-Prčici. Hostitelem se tentokrát staly Soběhrdy. Přijelo sem celkem šestnáct dětí z obou sborů a jejich diaspor (Votice, Vlašim, Trhový Štěpánov). Řady účastníků posílily další spřízněné duše z Klenčí pod Čerchovem a Prahy. Zapojit se podařilo též dívky, které v minulosti pobývaly v azylovém domě Diakonie ČCE ve Vlašimi. Při organizaci akce byl farář Tomáš Trusínoví a jáhence Pavle

Jandečkové, jako již několikrát v uplynulých letech, ku pomoci tým osvědčených vedoucích z předchozích víkendovek a táborů pořádaných oběma sbory: Štěpán Zikmund, Anna Trusinová, David Pfann, Alžběta Moravcová a krátce též Noemi Mottlová. Nejen v katechetické práci s dětmi se během setkání zacvičoval benešovský vikář Dalibor Antalík. Kuchyni vládla štedrou i ráznou rukou Jana Trusinová.

Příjezdu v pátek během pozdního odpoledne a časného večera následovaly hry na farní zahradě pod vedením Š. Zikmunda. Po večeri se sedělo u ohně, opékaly špekáčky, zpívalo s kytarou. A hlavně se dětem připomínala biblická témata loňského tábora ve Strměchách a podzimní víkendovky v Sedlci-Prčici: příběh o příchodu Izraele do zaslíbené země podle knihy *Jozue* (tábor) a příběh soudce Báraka a prorokyně Debóry podle knihy *Soudců*, kap. 4-5 (víkendovka).

Tím byla nachystána půda pro ústřední téma jarního setkání v Soběhrdech. Stalo se jím vyprávění z knihy *Soudců* o Ehúdovi (*Sd* 3,12-30), tedy další z příběhů o tzv. velkých soudcích Izraele. Po snídani v sobotu ráno přiblížil dětem jeho děj na flanelografu T. Trusina během katechetické pobožnosti: Boží lid se dostal do područí Moábců, jimž vládl nenasytý král Eglón. Izraelci byli zotročeni, země zbídačena. V této situaci Hospodin Izraeli vyvolil jako zachránce z moábského područí – zcela paradoxně – levorukého nešiku Ehúda. Právě jeho zdánlivá nenebezpečnost a nepotřebnost mu umožní proniknout až k Eglónovi, usmrtit jej směšně krátkou dýkou, kterou skrývá pod pláštěm a kterou se mu z otlého těla moábského tyrana ani nepodaří vytáhnout zpět. Zcela bezbranný, jen v ochraně Boží, uniká královské ochrance kanály pryč ze sídla mrtvého vladaře a za sebou nechává zamčený pokoj. Spolu s izraelskými bojovníky nakonec na hlavu poráží moábská vojska.

Po ranní pobožnosti pokračovaly na farní zahradě dopolední hry s dětmi pod vedením Š. Zikmunda. Ostatní dospělí mezitím připravovali trasu odpolední etapové hry v soběhrdských lukách a lesích. Po obědě však do nachystaného programu nevybíravě zasáhl déšť. Přechkat se ho podařilo ve sborové místnosti na faře, kde se na dataprojektoru promítaly fotky z loňského tábora ve Strměchách. Nepřízeň počasí naštěstí netrvala příliš dlouho a zhruba ve tři hodiny odpoledne mohla začít etapová hra na motivy *Sd* 3,12-30.

Děti se rozdělily do tří družstev a s časovými rozestupy vyrazily na trasu podle nachystaných směrůvek. Cestou je čekalo několik úkolů. Kupříkladu rozvzpomenout se na co nejvíce slok z táborové písničky o Jozuovi (podobně jako Ehúдови Gilgál připomněl Hospodinovo vyvedení z otrockého zajetí v Egyptě), nepozorovaně propašovat přes strážce „zbraň“ do královského sídla, lovit „dýku“ z vědra nevábneho obsahu, vyřešit záhadu zamčeného pokoje, plazit se spolu s Ehúdem „kanály“ pryč od nebezpečí, zasáhnout šíškou běžícího moábského bojovníka – praváci házeli levou rukou, leváci přirozeně pravici – atd.

Po návratu a večeri došlo na vyhlášení vítězů a rozdělení cen. A pak opět oheň a zpívání s kytarou. Nějaký čas po soumraku zahnal i ty nejvytrvalejší od táboráku na kutě pod střechu další liják, tentokrát podstatně vytrvalejší.

Po snídani se osazenstvo, již za sucha, přesunulo do soběhrdského kostela na ranní rodinné bohoslužby. Liturgii vedl místní farář Petr Turecký, kázáním pro děti i dospělé posloužil D. Antalík. I jeho výklad byl zacílen na příběh druhého z řady izraelských soudců. Děti si zopakovaly jeho uzlové okamžiky. Dospělí měli v tuto první neděli po velikonočních svátcích příležitost zamyslet se nad mesiášsky kristovskými momenty Ehúdova zápasu. Hrou na varhany při bohoslužbách doprovázel kurátor soběhrdského sboru Jan Rataj, písně s kytarou měl na starosti Š. Zíkmund.

Po úklidu a obědě přišel čas odjezdu. Čas těšení se na zasloužený odpočinek i na další setkání na červencovém táboře ve Strměchách. Tentokrát na téma „Příběhy soudce Gedeona“.

Dalibor Antalík

Jaro v Sedlec-Prčici

- 1.5. jsme tradičně zahájili čtením Máje. Hrad Zvěřinec byl obsazený (konala se tam jiná akce), tak jsme se uchýlili na Veletín. Počasí nám přálo a účast byla hojná. Jako v minulých letech přijel i bratr farář Tomáš Trusina se ženou. Účastnili se i lidé mimo církev, z čehož jsme měli velkou radost.
- 14.5. se u nás konala víkendovka pro konfirmandy na téma Večeře Páně. Z konfirmandů se účastnili jen tři – Bětka Součková,, Jakub Souček a Štěpán Dvořák. Z vedoucích T.Trusina, D.Antalík, P.Jandečková. Byli jsme tedy tři na

tři. Víkendovka trvala jen jeden den, ale myslím, že byla „výživná“.

- 28.5.-29.5. náš sbor vyrazil do Janských lázní. Ubytování jsme byli v rekreačním středisku SOLA FIDE. Zažili jsme dva krásné výlety a společný večer. Trochu nás bolely nohy, ale byli jsme spokojeni.
- 5.6. jsme navštívili Židovské muzeum v Praze. Jelo nás jen několik, ale užili jsme si to. Rezervaci nám zajistil f. Mikuláš Vymětal, který nás také při prohlídce s profesionální průvodkyní doprovázel. Plánujeme, že tento výlet podnikneme znovu – tentokrát v hojnějším počtu.

Pavla Janděčková

**Sbor v Sedleci Prčici zve na
Husovské slavnosti na Husově kazatelně u Petrovic
Program začíná ekumenickou bohoslužbou,
následuje koncert (Eva Hencychová),
pak přátelské posezení a zpívání u ohně.
Program začíná 6.7. v 16.00**

Soběhrdský sbor nabízí:

NA STOPĚ NEJVĚTŠÍHO TAJEMSTVÍ ŽIVOTA

letní setkání dětí v Luhu u Čími na břehu Slapské přehrady

- KDY? ➤ Od soboty **20. 8. 2011** do soboty **27. 8. 2011**
- KDE? ➤ Stanové tábořiště „Dům Dobré naděje“ v Luhu u Čími
- PRO? ➤ Děti a praktikanty ve věku od 6 do 17 let
- CENA? ➤ 1 200,- Kč

Milí rodiče, pokud se rozhodnete svěřit nám v důvěře svá „dítka“, vyplňte přihlášku a zaplat'te zálohu ve výši 600,- nebo můžete zaplatit částku i celou. Vše můžete poslat na níže uvedenou adresu nebo osobně předat nejpozději do 20. června 2011 na faře nebo Věře Hudcové. Prosíme, abyste na přihlášce připsali informaci o stanu.

Biobedýnky

Konečně začala sezona zeleniny a začíná to právě bedýnkářské šílenství. Bedýnky umožňují konzumovat zeleninu sezónní a také regionální. Pro pěstitele je to výborný odbyt zeleniny – vědí, že co se zrovna urodí a co sklídí, to prodají. Věřme, že hlad spotřebitelů po sezónní regionální zelenině navrátí na naše pole i zelináře, kteří před pár lety svůj boj s dokonale tvarovanou a barevnou „eurozeleninou“ vzdali.

Pokud jste z Benešova, Tábora, Říčana a okolí, můžete využít nabídky biobedýnek z [Biozahrady v Táboře](#), dovážejí na odběrná místa a mají v nabídce bedýnky rodinné i malé. Zvolit si také můžete bedýnku s nenadýmanou zeleninou pro kojící maminky a malé dětičky:) Paní Alena z Biofarmy je moc ochotná a bedýnku na přání i upraví. Přiojednat si můžete med, sýry, bylinky a sazeničky bylinek nebo třeba i rajčat. Vše v biokvalitě.

Bedýnky se objednávají každý týden e-mailem nebo telefonicky, můžete si tak zvolit jakou chcete periodu. Navíc vždy přijde nabídka, co přesně bedýnka bude obsahovat.

Zelenina je vždy čerstvá a moc dobrá.

Další kontakt na bedýnky směrem blíž k Praze je www.svetbedynek.cz

Zelenina je česká, sezónní a některá i bio (mají různé dodavatele, jak jsem pochopila). Dovezou Vám ji až domů.

Jste-li odjinud, najdete si odběrné místo a svého dodavatele zde: <http://www.bedynky.cz/>

Mléčné výrobky můžete v Benešově, Čerčanech a Vlašimi koupit z [Farmy BioVavřinec v Okrouhlici](#) - prodávají čerstvé mléko, tvaroh, máslo, sýry s mnoha příchutěmi, jogurty, syrovátku a podmáslí. Také u nich můžete koupit výborné celozrnné mouky včetně špaldové. Na polích i statku jsem sama byla a všechny produkty odbírám a mám vyzkoušené, doporučuji. Hitem posledních dní se stal jogurt s vrstvou smetánky navrch:) Všechny produkty jsou certifikované jako bio.

Kontakt: ekofarma@post.cz; tel. 777 571 777 (Lída Šmakalová, rozvážky). Po Benešově a okolí jezdí nově každé pondělí, produkty se objednávají a dovezou je až domů.

Petra Macháčková

➤ Za sestrou Milenou Veselou

21. května 2011 jsme se v zaplněném kostele sv. Mikuláše v Benešově na Karlově loučili se sestrou Milenou Veselou, roz. Kloudovou z Benešova. Narodila se v r. 1931 jako třetí ze čtyř dcer v advokátské rodině Kloudových, spjaté s masarykovskými důrazy na ježíšovskou humanitu, demokracii a práci pro širší pospolitost. Za války rodina na vlastní kůži prožívala hrozbu onoho vymazání z paměti dějin, jak ji Čechům plánoval nacistický režim, ale též tomuto režimu aktivně vzdorovala. Po nástupu komunistického režimu se ovšem rodina Kloudových natrvalo dostala mezi ty, pro něž nemělo být ve společnosti místo ani přiměřené uplatnění. Milena Kloudová stačila ještě odmaturovat, ale potom už celý život pracovala v praktických povoláních jako uklízečka, úřednice a především prodavačka.

Přesto nezatrpkla. S jistou veselou rázností čelila nepřízní poměrů a především pamatovala na ty, kdo se už zdáli být odsouzeni k zapomenutí. Už v r. 1968 pomáhala obnovit skauta. A když se pak na přelomu 80. a 90. let otevřela cesta ke svobodným a demokratickým poměrům, projevovala péči právě o lidi a hodnoty, kteří měli být v tomto městě zapomenuti či vymazáni z dějin. Takto si vděčně můžeme připomenout její činnost ve Svazu bojovníků za svobodu: nezapomínat na ty, kdo vzdorovali násilnictví poměrů, ani na ty, kdo se stali jejich obětí.

Takto smíme vzpomenout její službu spoluobčanům v privatizační komisi i její zcela nezištnou práci při znovuobnovování politického života. Starší generace ji potkávaly jako gratulantku při životních výročích a jako povzbuzení, že na ně město nezapomíná. A zvláštní starost věnovala péči o obnovení židovského hřbitova a památníku holokaustu. Tak pomáhala vracet do paměti města ty, kdo z ní měli být definitivně vymazáni: především nacistickým vyhlazováním, ale později i komunistickým bouráním.

V r. 1953 se provdala za Zdeňka Veselého, s nímž jsme loučili před necelým rokem. Jejich dlouhý celoživotní svazek připomínala vždy především s vděčností. A stejně vděčně nikdy neopomenula v hovoru zmínit své syny a jejich rodiny.

Pohřebním shromážděním nás provázelo žalmistovo ujištění *Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná (Žalm 115,12)*. *Pamatovat*, to ve slovech a příbězích bible znamená mít vztah k druhým. Nezapomínat na ně, nepomíjet je, nenechat je být – i když

všechny okolnosti napovídají tomu, že jsou odsouzeni skončit v zapomnění. A my můžeme Hospodinu děkovat právě za to, že nám v sestře Veselé daroval člověka, který pamatuje na druhé. A když takto za její život děkujeme, připomeňme si, vděčnost před Boží tváří neznamená prostě lidi propustit a nechat odejít. Znamená také pamatovat na to, čím nás obdarovali a jakým směrem nám ukázali, a právě toho dobrého, toho požehnaného se přidržet. Tak to platí pro rodinu, bratry a sestry v evangelickém sboru i pro širší společenství benešovské obce.

Jeden docela konkrétní podnět se nabízí hned. Sestra Milena dlouhá léta provázela památníkem vyhlazení Židů na benešovském hřbitově a zařizovala údržbu s tím spojenou. Najde se někdo, kdo by v této nepříliš náročné, ale o to důležitější práci pokračoval?

Tomáš Trusina

BLAHOPŘEJEME

K narozeninám

- **Červenec** Sýkorová Daniela, Mrač – 70 let, Stibůrková Božena, Benešov – 70 let, Steinová Zdena, Mnichovice – 55 let, Pohanová Alena, Čakov- 55 let, Hudec Reně, Ondřejov – 60 let, Hallerová Blažena, Javorník – 75 let
- **Srpen** Škvorová Marie, Přestavlky – 84 let, Podroužek Vladimír, Čerčany – 60 let, Hudec Marek, Ondřejov – 20 let, Fojtů Jiří, Petroupim – 18 let, Boháč Zdeněk, Kozmice – 60 let, Apltaufer František, Vysoká Lhota – 80 let
- **Září** Zach Milan, Petroupim – 60 let, Hudcová Věra, Ondřejov – 55 let, Hasmanová Jana, Mnichovice – 25 let, Boháčová Jiřina, Vranovská Lhota – 77 let

Narozeniny děti

- **Červenec** Martin Šafařík, Praha – 8 let, Anetka Kyselová, Přestavlky – 7 let, Vojta Hradečný, Mezihoří – 17 let
- **Srpen** Adéla Svobodová, Přestavlky – 11 let

Sborová dovolená - Strměchy 2011

I letos proběhne ve dnech **24. 7. - 31.7. sborová rodinná rekreace ve Strměchách u Pelhřimova**, v kraji pod Křemešníkem.

Pozvali přátele z partnerského sboru Czechowic, a pro velký úspěch opět zveme i soběhrdské a přické.

Míváme společné snídaně a večeře, zpívání, popř. pobožnosti s dětmi, služby při přípravě jídla. Někdy společně vyrazíme i na výlet do bližšího či vzdálenějšího okolí. Nesmí chybět vycházka na Křemešník, sbírání borůvek, hub, koupání, káva na ranním slunci, večerní táboráky, opékání, grilování, návštěva domu zdraví... Společná dovolená je příležitostí se poznat, otestovat si míru vlastní tolerance, ochoty k praktické pomoci, navázání přátelství, řešení drobných konfliktů... zkrátka ochutnat křesťanské spolužití v praxi :-)

Zatím jsou přihlášeny dvě rodiny z Benešova a jedna ze Soběhrd. Ještě je stále volno. Přihlašujte se na benešovské faře (317722215, benesov@evangnet.cz nebo 607588618). Můžete dorazit na celý týden, nebo jen na pár dní.

Seniorátní rodinná neděle

Druhou zářijovou neděli 11.9. jsme zváni na seniorátní konferenci do sboru v **Libčicích**.

Zářijové seniorátní setkání nabízí program pro celé rodiny:

bohoslužby s kázáním pro děti, přednášky pro dospělé,
hry a výlety pro děti.

Máme možnost potkat se a seznámit lidmi z různých sborů v seniorátu, prohovorit otázky, které nás společně pálí, oddechnout si a poznat místní sbor na severním, tedy protilehlém okraji seniorátu.

Letos si prý vyjedeme i parníkem, tak neváhejte. Přesný program se na začátku září dozvíte na <http://prazsky-seniorat.evangnet.cz/>

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jan Rataj

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520,email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Kurátor:Petr Dubský

Adresa redakce:Helena Ratajová, Vysoká Lhota 39, 257 22 Čerčany
e-mail: knihovna@cercany.cz. Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor CČE v Soběhrdech

